

LỆ SỬ

có ngờ từ buổi tiễn đưa
tử biệt đã sẵn khi vừa sinh ly

Người thức từng đêm theo vận nước
Lệ sông Gianh thấm ướt ngàn sao
Tội những người đi xanh tóc mượt
Kéo về chết thảm trắng chân hào

Em có nghe rền theo thiên cổ
Lời nguyên rủa động suốt thiên thu
Em có nghe rì rào sóng vỗ
Nợ tiền khiên kêu réo oán thù

Người vác nát tan làm lũi bước
Chín tầng thảm họa bủa giăng giăng
Người chết hai lần không thấy được
Cõi dương gian sống giữa mộ phần

Tôi thức trắng đêm sầu trắng mắt
Ngó dòng sông nhỏ hết chỉ tay
Ai xắn làn dao đau xé đất
Để rần rần máu chảy đêm ngày

Tôi đã khóc tin anh chết trẻ
Cánh dù xưa giõn gió chín tầng
Anh nổ súng, trăm năm bỗng nhẹ
Đất sững sờ, trời cũng băng khuâng

Tôi đã khóc đêm anh trốn trại
Xác vất hờ, rào kẽm gai cao
Tay bầu vú mộng đời bất toại
Mắt nhớ người ấp lạnh hôm nào

Tôi đã khóc tin em vượt biển
Xác bập bênh vùi lấp bãi hoang
Em rồi tới cõi không hư huyền
Tự do thường đổi giá trái ngang

Ôi đảo khổ, người hung, biển dữ
Mộng tan hoang hồn gió tha phương
Ai cấm vội hàng bia kẻ chữ
Sống lênh đênh, chết lở độ đường

Tôi đã khóc khi thuyền cập bến
Hòn lao đao, rừng lão đảo cao
Ngó trùng trùng người ngơ ngác đến
Ngó cờ vàng ba vết đỏ cào

Em có biết mùa đi rất lạ
Tháng trọng xuân, lòng bỗng lạnh tanh
Tim thắc thỏm nỗi niềm khó tả
Dường trong ta, thương phé không lành !

Ôi xứ sở muôn trùng, bỗng nhớ
Những oán hờn trầm tích chưa tan
Tôi đã sống tốt cùng tan vỡ
Chờ tin vui nhúm lại tro tàn

.....

Ôi ... đất nước có còn vui kịp
Một đời tôi héo úa từng giờ !

CAO VI KHANH